Shu Ting - pe crucea poeziei

Sunt tintuita in cuie
pe crucea poeziei mele
pentru a implini o prezicere
pentru a infaptui un ideal
vazduhul, fluviile si muntii
m-au ales, cerandu-mi sa-mi asum
sacrificiul acesta din care nu se poate iesi victorios.

Astfel imi pun inima in palma
si o ridic sus
inima bombardata de atatea ori de durere si bucurie
inima care de manie sau de speranta
s-a crispat ori s-a marit, la nesfarsit
inima care pentru libertate si mandrie
s-a tot slefuit
si a luat transparenta rubinului
inima mea care
din toate unghiurile revarsa o lumina de curcubeu

Dar sunt sfarsita mamico
Lasa-ti palma
pe fruntea mea de jaratec.

Am daruit floarea dezamagirii
desi ea a fost dispretuita, calcata in picioare
am daruit
intaia candoare
cu toate ca ea a fost profanata
acoperita cu norii negri ai indoielii
curata si rusinata

imi intind bratele si-i implor
pe toti cei care s-au indepartat
sa se intoarca
nu imi ascund slabiciunea
pana si onduleurile parului meu negru
au devenit o parte a acestei lumi
camera rosie, batranul bananier si farul din golf

in ochii mei s-au prefacut in cuvinte
si cuvintele au nascut sunete
rabufnind in cele patru zari ca niste talazuri
pentru a infiora
inimile ramase reci pana astazi.

Dar sunt sfarsita mamico,
Lasa-ti palma
pe fruntea mea de jaratec.

Razele soarelui ma mangaie
prelinse peste umerii mei slabi
vantul si ploaia ma macina
asprindu-mi chipul fraged
sunt tintuita in cuie
pe crucea poeziei mele
aplauzele in cor
sa cada ca o ploaie de stele pe langa trupul meu
vulturul sfant ce-a pogorat din ceruri
sa-mi ciuguleasca zilnic maruntaiele
eu nu-mi mai apartin
sunt o parabola
un ideal
si chiar daca am sa ajung de piatra
vietile devenite fericite
prin cantul meu
se vor deschide la ferestrele acoperite cu o suta de obloane
iar pasarile si fluviile primaverii
vor fi exuberante

Desi ma simt sfarsita, mamico
sprijina-ma
sa pot sta dreapta-n linia intai.